

Arrest

nr. 188 020 van 6 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in het Karaan-district, Mogadishustad. U bent een lid van de Sheikhal-clan. Wanneer u enkele maanden oud bent, brengt uw moeder u naar uw grootmoeder in de stad Galcad, district Galcad, Galgaduud-provincie. Daar blijft u tot februari 2014. Nadat uw moeder A.A.S. u naar Galcad brengt, verdwijnt ze. U groeit op bij uw grootmoeder A.M.A.. Vanaf 2013 neemt u haar winkeltje op de markt over, uw oom M.A.S. stuurt goederen uit Mogadishu. In februari 2014 wordt u op een middag aangesproken door drie jongeren, ze zeggen dat u naar het politiestation moet ga an, de volgende ochtend om 8 uur.

U gaat samen met uw grootmoeder, eens daar krijgt u van Am.A.S. te horen dat u zich moet aansluiten bij Al Shabab, aangezien ze de hele provincie onder controle hebben heeft u geen andere keuze, anders zou u onthoofd worden. Dezelfde dag, om 8 uur 's avonds wordt u met andere jongeren van

Galcad in een auto gezet. Jullie rijden vier nachten lang, overdag wordt er niet gereden, naar Kismayo, daar worden anderen opgehaald, buiten de stad. Opnieuw, drie dagen, zijn jullie onderweg, naar Baidabo, ook daar worden jongeren opgehaald. Jullie worden naar een trainingskamp "QodQod" bij Diinsoor gebracht. U wordt er geregistreerd in een groot boek, daar gaan uw familie-, clan- en woonplaatsgegevens in. In QodQod zijn jullie met 900 rekruten, er zijn zes coaches. De rekruten worden in drie groepen verdeeld, u moet bij Hizbo, de zedenpolitie van Al Shabab. In Diinsoor krijgt u een training van zes maand. Aangezien u dik bent, heeft u moeite met lopen en wordt u slecht behandeld, u moet extra oefeningen doen, in de modder. Jullie worden geïndoctrineerd met video's over Al Qaida en met een drankje, volgens u hekserij, namelijk 'tahlill'. Echter, u hangt de ideologie nooit aan en krijgt buiten een zweep geen wapen. Op een bepaald moment moeten de rekruten een ongelovige onthoofden, u doet alsof u het wil, omdat u weet dat ze iemand gaan uitkiezen die het niet wil doen. U begint uw job bij de Hizbo nooit omdat u een maand vakantie vraagt om uw grootmoeder die ziek was te bezoeken in Galcad. Hierop wordt u naar een huis in Kismayo gebracht, een huis vlak bij het politiebureau. Daar wordt u door twee jongens gestraft voor deze vraag om vakantie te krijgen. U belooft goed mee te werken en uiteindelijk geven ze u 12 dagen verlof. U stelt dat u via Mogadishu zal gaan om boodschappen te doen en zo naar Galcad, u krijgt 200 dollar en een telefoon en simkaart die u altijd bij moet hebben. U gaat naar Mogadishu en u duikt onder bij uw oom M.A.S. in Karaan. U wordt verschillende malen aangespoord door Al Shabab om terug te keren, ze weten u overal te vinden zeggen ze, u zegt steeds dat u het zal doen. Echter, u vlucht weg uit Somalië, uw oom regelt een smokkelaar. Op 2 oktober 2014 verlaat u Mogadishu met het vliegtuig naar Khartoum, Sudan. U reist verder naar Libië, waar u verblijft tot 8 juni 2015, dan maakt u de oversteek naar Italië en reist u, per bus, verder naar België waar u op 6 juli 2015 asiel aanvraagt. Ergens in het jaar 2016 hoort u, in een telefoongesprek met uw oom M.A.S., dat uw grootmoeder opgepakt is door Al Shabab omdat ze op zoek waren naar u en dat ze stierf door toedoen van hen, in oktober 2016.

U dient een attest in van klinisch psychologe Geneviève Potier, "attestation de suivi psychologique", uitgeschreven op 29 augustus 2016.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U wordt tijdens het gehoor verschillende malen geconfronteerd met het feit dat uw recente herkomst uit Galcad niet aangenomen wordt, maar u blijft er steeds bij (CGVS p. 20, CGVS p.22, CGVS p.25, CGVS p.29). Op geen enkel moment grijpt u de kans om uw verklaringen aan te passen. Zo stelt u zelfs in het begin van het gehoor al dat u Somalië nooit verliet voor uw vertrek naar België (CGVS p.3), en dat u na uw vertrek uit Karaan, op erg jonge leeftijd, een paar maand oud (CGVS p. 6, p.10) naar Galcad gebracht werd, waar u altijd bleef tot februari 2014 (CGVS p.9-10). Nadat uw moeder A.A.S. u naar Galcad bracht, verdween ze (CGVS p. 7). In Mogadishu woont wel nog uw oom, broer van Amino, M.A.S. (CGVS p. 7), hij is een handelaar in het Karaan-district (CGVS p. 23). Hij speelde immers ook

een belangrijke rol in uw leven in Galcad, hij stuurde de goederen naar uw winkeltje (CGVS p. 14). Voor februari 2014 verliet u Galcad dus nooit (CGVS p. 10), u geeft echter aan toch een kennis te hebben over de hele regio aangezien u op de markt werkte en zo veel zaken hoorde (CGVS p.13). Hieruit leidt het CGVS af dat u op de hoogte kan zijn van wat er in en rond Galcad en in de omliggende districten gebeurde. Uw grootmoeder A.M.A. verbleef dus al die tijd in Galcad, tot haar dood, in oktober 2016 (CGVS p.9, p.16). Ook uw tante, H., vrouw van M.A.S., en haar dochtertje Hindayo verblijven nu nog in Galcad. Gezien u in contact staat met uw oom M.A.S. die in Mogadishu verblijft en hij praat met zijn vrouw in Galcad en hij vertelt u over hen (CGVS p. 8-9), heeft u nog een link met uw stad van herkomst Galcad. Bovenal stelt het CGVS vast dat u niet op de hoogte bent van belangrijke socio-politieke gebeurtenissen en veranderingen in uw eigen stad Galcad in de periode dat u er nog was, noch van recente gebeurtenissen. Het CGVS kan verwachten dat u van deze laatste gebeurtenissen ook, op zijn minst vaag op de hoogte bent.

U stelt doorheen het gehoor dat uw grootmoeder de belangrijkste en meest dierbare persoon (CGVS p.18, p. 20, p. 21, p.22) in uw leven was, omdat zij u opvoedde. Via uw oom, M.A.S., die in Mogadishu verblijft, hoorde u nog over haar en haar leven én dat van uw tante H. in Galcad (cf.supra). Dan is het redelijk om te verwachten dat u op de hoogte bent van de gebeurtenissen in haar leefomgeving. Daarbij komt dat u boudweg stelt dat u de situatie er niet op de voet volgde, dit toont aan dat u geen affiniteit met de regio heeft waarvan u beweert recent afkomstig te zijn. U stelt dat Al Shabab sinds 2010, definitief, de controle over Galcad kreeg (CGVS p. 15). Dit is volledig strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. U krijgt echter de kans om u te herpakken op dit vlak, er wordt u gevraagd of er nog gevechten of gebeurtenissen waren nadien (CGVS p. 16), u stelt gewoon dat u nooit hoorde over conflicten die dichtbij kwamen (CGVS p.16). Hieronder bespreekt het CGVS uw gebrek aan kennis die aantoont dat u niet recent uit Galcad afkomstig bent. Vooreerst, zo kent u de andere religieuze militie in de regio wel, Ahlu Sunna (CGVS p. 19), u kan echter de volledige naam Ahlu Sunna Waljamee'ah (ASWJ) niet te berde brengen (CGVS p.20). U stelt dat ze aanwezig waren in Galcad tot Al Shabab de macht volledig overnam en de Ahlu Sunna-sheikhs weggevlucht zijn (CGVS p. 19-20). U wordt er in eerste instantie op gewezen dat er in de periode dat u er nog was, maar ook erna, een hele reeks gebeurtenissen geweest zijn in en rond Galcad (CGVS p. 20). Uit de informatie van het CGVS blijkt vooreerst dat Kabo Kutukade, die u zelf wel kent al Al Shabab-leider in de regio (CGVS p.22) zich in 2012 terugtrok uit uw district en de nabije districten Gal Hareeri en Masagaweyn omdat ASWJ onderweg was naar de regio (zie informatie administratief dossier). Zo kent u bovendien Abdullahi Geesi (Abdillahi Gesey) niet (CGVS p.19), volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie administratief dossier), was hij een traditionele oudere die gelinkt was aan ASWJ en werd hij gedood in juni 2013, Al Shabab kon de zaak niet oplossen en hierdoor kwamen burgers in opstand. Beide gebeurtenissen wijzen op zijn minst op een recentere aanwezigheid van ASWJ in uw eigen regio, iets waarvan u op de hoogte zou moeten zijn, aangezien u er nog was én u claimt informatie te krijgen door uw job op de markt (cf. supra). Daarbij komt dat u over de recente gebeurtenissen in Galcad geen weet heeft (CGVS p.20-22). Zoals al uiteengezet, uw grootmoeder is de belangrijkste persoon in uw leven, zij kwam zelfs in Galcad in de problemen door Al Shabab, het kan dus van u verwacht worden dat u de situatie, buiten het telefonische contact dat u sowieso met uw oom had, op de voet volgt via de beschikbare media. Het CGVS merkt op dat er zelfs een ruime berichtgeving over de situatie in Galcad bestaat. Galcad wordt in augustus 2015 het doelwit van de Ethiopische luchtmacht, wanneer ze Al Shabab-voertuigen bombarderen. In Galcad wordt in april 2016 het Al Shabab kopstuk Ahmed Mohamud Afrah opgepakt, nadat hij zich overgaf. AMISOM en Ethiopië neemt Galcad over eind april 2016. Bij verschillende gevechten komen steeds 10 tot 15 Al Shabab-strijders om het leven. AMISOM en Ethiopië houden een paar maand de macht in Galcad. Maar door veranderde binnenlandse situaties trekt Ethiopië zich terug begin november 2016, hierdoor zijn 5000 mensen gevlucht, een erg belangrijk deel van de bevolking. Nog opmerkelijker is dat Al Shabab, bij terugkomst, verschillende mensen terechtstelde, met name winkeleigenaars (zie kopie COI administratief dossier). Aangezien u zelf een winkel had, zet dit het gebrek aan een link met uw eigen bestaan in Galcad nog meer in de verf. Tevens zegt de naam Qadar Muhumed Ali u niets (CGVS p.22), volgens de COI (zie administratief dossier) is dit de gouverneur van Galcad. Het CGVS merkt op dat over dit alles dus niets weet (CGVS p.20-22), ook al is dit net de periode waarin uw eigen grootmoeder in de problemen kwam door Al Shabab (CGVS p.17-18). Hierdoor zou u de situatie net wel op de voet moeten volgen, maar u beweert, volledig tegen de logica in, het tegendeel. U volgt het nieuws niet (CGVS p.21, p.22), zonder daar een uitleg aan te geven. U stelt om uw persoonlijke bekommernissen bezorgd te zijn (CGVS p. 20, p.22), uiterst vreemd, terwijl u, zoals al gezegd, steeds aanhaalt dat uw grootmoeder de belangrijkste persoon in uw leven was.

U verklaart uw gebrekkige kennis verklaart u verder met het feit dat u haar niet kon bellen, dat uw oom u belt en niet andersom en dat uw oom geen details over de situatie gaf (CGVS p.20, p.22). Het gaat natuurlijk niet over details maar over de hoofdgebeurtenissen, daar wordt u ook op gewezen (CGVS p.

22). Uit dit alles concludeert het CGVS dat u zelfs in een zekere mate een desinteresse voor de gebeurtenissen in Galcad heeft, iets wat volkomen haaks staat op het feit dat u beweert recent afkomstig te zijn uit Galcad, er nog familie te hebben en geleden te hebben onder de recente dood van uw grootmoeder aldaar. Dit alles toont aan dat u geen affiniteit met de regio heeft.

Hierbij komt nog dat u stelt dat Al Shabab de hele provincie in handen had in februari 2014 (CGVS p. 23-24). U wordt gevraagd of dit ook zo is in de hoofdstad, die u als Dhuso Mareeb identificeert, en u stelt van wel omdat Galcad onder die stad valt. Hierop wordt u er op gewezen dat Dhuso Mareeb al jaren niet meer in handen is van Al Shabab en er wordt u gevraagd of Dhuso Mareeb ver weg is, u stelt dat Galcad aan een zijkant ligt, hierop krijgt u de kans om dit te verduidelijken, u stelt dat enkel het district Abudwaaq tussen Galcad en Dhuso Mareeb ligt (CGVS p. 24). Volgens de informatie van het CGVS ligt El Bur tussen beide districten in en ligt Abudwaaq tussen Dhuso Mareeb en Ethiopië (zie kaart administratief dossier), dit is dus op zijn minst een opmerkelijke stelling. Bovendien beweert u dat sinds de komst van Al Shabab er geen ngo's meer zijn in Galcad (CGVS p. 19), nochtans beschikt het CGVS over de informatie (zie kopie administratief dossier) dat de organisatie CISP tussen januari en juni 9 basisscholen ondersteunde in de regio van Galcad. U was er toen aanwezig, dus u zou hier een notie van moeten hebben.

Hoewel u niet kan aantonen dat u recent uit Galcad afkomstig bent, bespreekt het CGVS voor de volledigheid uw asielmotieven op zich ook. Deze ondermijnen immers verder uw geloofwaardigheid, ook die van uw herkomst uit Galcad. In het kader van uw rekrutering stelt u immers dat u, vanuit Galcad, op dat moment in vol Al Shabab gebied (zie COI administratief dossier), doorheen Zuid-Somalië naar Kismayo meegenomen wordt, om vervolgens nog een hele tocht af te leggen naar Baydhabo (Baidoa). Het is weinig aannemelijk dat Al Shabab u zou rekruteren in een gebied waar ze op dat moment de volledige controle over hebben om u dan doorheen Zuid-Somalië te nemen, via steden die al jaren in handen van AMISOM en de overheid zijn, namelijk sinds 2012 (zie COI administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze incoherentie stelt u echter gewoon dat u met veel rekruten, namelijk 900 was en dat Al Shabab slim is, dat u niet weet waarom ze dit doen (CGVS p. 28). Dit is een uiterst onbevredigende verklaring, vooral, omdat, zoals hier boven besproken werd, blijkt dat Al Shabab in Galcad te maken krijgt met gevechten met andere milities zoals ASWJ en lokale opstanden. Bovendien zijn er verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en degene die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelt u bij uw interview op DVZ dat u verlof kreeg omdat u vroeg uw moeder in Mogadishu te bezoeken (zie administratief dossier Vragenlijst CGVS vraag 5), van wie u op het CGVS beweert dat ze verdween nadat ze u naar Galcad bracht toen u erg jong was (CGVS p.7). Op het CGVS maakt u hiervan dat u uw zieke grootmoeder in Galcad wilde bezoeken (CGVS p. 27). Wanneer u met het verschil geconfronteerd wordt, blijft u erbij dat u hetzelfde zegt als de vorige keer. Verder stelt u op DVZ dat u in januari 2014 onder dwang gerekruteerd werd door Al Shabab (zie vragenlijst CGVS vraag 3), terwijl u het op het CGVS consequent over februari ofte "tweede maand" 2014 heeft (CGVS p. 10, p.24). Dit alles terwijl u in het begin van het gehoor de kans kreeg om incoherenties te veranderen (CGVS p. 4), toen veranderde u enkel uw woonplaats van Galbacad (zie verklaring DVZ punt 10) naar Galcad, iets wat u ook op het einde van het gehoor nog eens aanhaalt (CGVS p. 27) wanneer u op de andere incoherenties gewezen wordt. Hoewel u dus stelt dat uw grootmoeder de belangrijkste en meest dierbare persoon in uw leven is, kan u zich niet herinneren in welke periode van 2016 ze opgepakt werd, u wordt er op gewezen dat u deze ingrijpende gebeurtenis toch op zijn minst vaag zou moeten kunnen situeren in het huidige jaar 2016, maar u raakt niet verder dan ergens in 2016 (CGVS p.17-18). Hoewel u eerder bevestigde dat uw grootmoeder 'vorige maand', dus in oktober 2016 stierf (CGVS p.9, p.16), maakt u er plots "ergens in 2016" van (CGVS p.18). Ook voor de jaren tussen uw vertrek en de dood van uw grootmoeder heeft u geen verklaring, u linkt deze namelijk aan uw vertrek, u stelt dat het uw schuld is (CGVS p. 17). Ze wordt vastgezet omdat ze u niet uitgeleverd heeft, wanneer u er op gewezen wordt dat dit merklijk laat is (CGVS p.29) legt u dit uit met het feit dat Al Shabab lang naar uw gegevens heeft moeten zoeken in hun administratie, nogal een twijfelachtige uitleg, zeker aangezien u eerder zelf zei dat Al Shabab altijd wist waar u was (CGVS p.29) en ze in een stad woonde die volgens u onder Al Shabab valt sinds 2010 (CGVS p.15). Bovendien, u omschrijft uw eigen fysiek als "dik", u wordt er op gewezen dat het vreemd is dat Al Shabab u dan rekruteert, aangezien u hierdoor niet erg gewenst bent op de training (CGVS p. 26), u stelt dat er u gezegd werd dat u op het eind van de training capabel zou zijn, Dit is vooral vreemd omdat u plots toch, na gestraft te zijn en ongeliefd, 12 verlofdagen zou krijgen van Al Shabab, iets wat op zich al een vreemd concept is in een context van gedwongen rekrutering (CGVS p.28-29). Na een nieuwe confrontatie zegt u dat u tegen het eind een gespierd lichaam had en dat Al Shabab iedereen rekruteert (CGVS p. 29). Dit zijn vrij oppervlakkige en ongeloofwaardige verklaringen.

Tot slot wijst het CGVS er op dat u eerst verklaart dat Al Shabab de clan niet kent, het systeem (CGVS p.16), maar verderop beweert u meermaals dat ze u registreerden en hierbij uw clan opschreven (CGVS p.29) Dit is een opmerkelijke tegenstelling waar u geen uitleg aangeeft. Kortom, uw asielmotieven op

zich zijn ook niet aannemelijk te noemen en versterken bovendien de geuite twijfels over uw recente herkomst.

Over het attest dat u indient merkt het CGVS op dat er instaat dat het attest op uw vraag gemaakt werd, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p.4), en dat het niet ondertekend werd door de psychologe die het opstelde. Verder bespreekt het attest vooral uw angsten omtrent uw relatie met uw vrouw in België en uw kind en uw fysieke en mentale staat. Het CGVS trekt niet in twijfel dat u angsten heeft, negatieve gedachten, hoofdpijn en moeite met slapen. Echter, er staat - letterlijk - in het attest dat u op een gestructureerde, coherente en lineaire manier kan vertellen over wat u meemaakte (zie kopie in administratief dossier). U stelt bovendien, op het CGVS, zelf dat u zeker in staat bent om het gehoor te doen (CGVS p.3). Echter, wanneer u moeite heeft met antwoorden op de gestelde vragen, roept u in dat u zich zaken, zowel over uw grootmoeder, als over de situatie in Galcad, niet kan herinneren door wat u meemaakte, dat u zelfs niet beseft dat u nu in België bent (CGVS p. 18, p.21). U wordt er op gewezen dat er in het door u ingediende attest het tegenovergestelde staat, namelijk dat u gestructureerd antwoordt (CGVS p. 4, p.18, p.21, p.22). Hierop stelt u telkenmale dat u zich wel herinnert wat u persoonlijk overkwam, maar de rest niet. Dit is op zijn minst genoemd een opmerkelijke discrepantie tussen het door u ingediende attest en uw manier van antwoorden op het CGVS, waar u dit gebruikt als een erg povere verklaring voor de steken die u zelf gedurende het gehoor laat vallen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Galcad gelegen in de regio Galgaduud. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in 2015 heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio's hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 januari 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft toe *"dat aan aantal zaken in haar relaas ongeloofwaardig zijn"*. Hij legt uit dat hij *"in 2011 is zij immers vanuit Somalië naar Zuid-Afrika gevlucht en zij werd aldaar als vluchteling erkend"* en voegt bij zijn verzoekschrift *"Bewijs erkend als vluchteling in RSA"*. Dat de leeftijd op die stuk niet dezelfde is, wijt hij aan het feit *"het in Zuid-Afrika als minderjarige blijkbaar niet mogelijk is om asiel aan te vragen en diende aldus 'meerderjarig' te zijn"*. Dat zijn naam niet hetzelfde is, komt doordat hij *"schrik had teruggestuurd te worden"*. Hij meent dat hij wel *"herkenbaar is op de foto"*.

Hij stelt dat hij in Kaapstad, Zuid-Afrika, een shop had met een ander Somali, dat hij meerdere malen het slachtoffer geweest is van zware criminaliteit, dat zijn shop werd overvallen door zeven criminelen en dat zijn winkel in brand gestoken werd. Hij voert aan dat *"aanvallen op (Somalische) migranten zijn in het door criminaliteit geplaagde Zuid-Afrika immers schering en inslag"* en dat *"de overheid is niet bij machte om dit een halt toe te roepen"*. Hij citeert hiervoor uit een artikel van 2 september 2015, aangaande een moord op twee Somalische zakenmannen door een Zuid-Afrikaanse bende, en uit een artikel van 2012 over de criminaliteit waarvan Somali-vluchtelingen in Zuid-Afrika het slachtoffer worden. Verzoeker geeft aan dat hij *"een enorme schrik opgedaan"* heeft en dit niet durfde vertellen *"uit schrik naar Zuid-Afrika te worden teruggestuurd"*. Volgens verzoeker kan er niet worden volgehouden *"dat Zuid-Afrika als een eerste land van asiel kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, §4 Vreemdelingenwet"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *"ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen"*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Bewijs erkend als vluchteling in RSA”*.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift toegeeft dat zijn verklaringen tijdens de Belgische asielprocedure gelogen waren en hij in 2011 in Zuid-Afrika als vluchteling werd erkend (*“Bewijs erkend als vluchteling in RSA”*), waarna hij daar een shop had met een ander Somali, stelt de Raad vast dat hieruit volgt dat verzoekers beweerde verblijf in Galcad tot februari 2014 en zijn beweerde problemen aldaar - de gedwongen rekrutering door Al Shabaab in februari 2014 - geheel berusten op leugens, gezien verzoeker toen reeds jarenlang Somalië verlaten zou hebben.

2.5. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn voorbije verblijfplaats en vervolgingsfeiten. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. De Raad wijst erop dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies).

Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker benadrukt: *“Voor de beoordeling van uw asielaanvraag is het van uitermate groot belang dat u een zicht geeft op uw werkelijke eerdere verblijfplaatsen voor uwkomst naar België. En uw statuut in de landen waar u verbleven hebt. Het is zeer belangrijk om dit te weten, om ons de mogelijkheid te geven uw aanvraag goed te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Indien u niet uitlegt waar en in welke*

omstandigheden u gedurende de laatste periode voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en statuut in die landen, maakt u evenmin uw nood aan bescherming aannemelijk.” (gehoor, p. 3), waarop verzoeker antwoordde: “Ik ben klaar om de waarheid te vertellen, ik zal nu al zeggen dat ik nooit Somalië verlaten heb voor mijn vertrek en toen kwam ik direct naar hier.” (gehoor, p. 3). Gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoeker tevens meermaals geconfronteerd met het feit dat de dossierbehandelaar geen geloof hechtte aan zijn beweerde afkomst (“Als u uit een andere Somalische regio komt of van buiten Somalië is het beter om het te zeggen dan om hetzelfde steeds te blijven herhalen?”; “Ik legde u uit dat u eerlijk moet zijn over uw recente herkomst.”; “Ook ik heb de indruk dat u veel beter Engels praat dan wat u beweert en dat u een hoger niveau van onderwijs heeft ook?”; “Ik heb geen vragen meer, maar zoals ik u al zei, ik geloof dus niet dat u recent uit Galdad komt, hiermee vervallen ook uw asielmotieven.”; gehoor, p. 21, 22, 29) en op het einde van het gehoor kon hij nog opmerkingen te maken, maar liet hij opnieuw na het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen toe te geven (gehoor, p. 29). Verzoeker kreeg aldus meermaals de kans toch nog de waarheid te vertellen, maar hij bleef vasthouden aan zijn leugenachtige recente verblijfplaats en asielrelaas. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker schrik had zijn ware feitenrelaas te vertellen “uit schrik naar Zuid-Afrika te worden teruggestuurd” en omdat hij “een enorme schrik opgedaan”, merkt de Raad nog op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn afkomst of asielrelaas te debiteren.

Indien verzoeker werkelijk vluchtelingrechtelijke problemen kende in Zuid-Afrika, kon worden verwacht dat hij net over deze feiten zou vertellen, gezien dit de manier is om tegen deze problemen internationale bescherming te krijgen. Dat verzoeker er daarentegen voor koos om verzonden problemen in Somalië weer te geven, is een indicatie dat hij kennelijk zelf meende dat er in Zuid-Afrika geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij aldaar een vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit klemte te meer nu verzoeker niet verduidelijkt waarom hij in zijn verzoekschrift plots wél zijn eigenlijke feitenrelaas durft te vertellen terwijl hij tijdens zijn asielprocedure de problemen in Zuid-Afrika niet kenbaar durfde maken, hoewel hiertoe meermaals de mogelijkheid werd geboden en hij op de ongeloofwaardigheid van zijn herkomst uit Galdad werd aangesproken.

2.7. Dienaangaande merkt de Raad nog op dat verzoeker zijn beweerdelijke persoonlijke problemen in Zuid-Afrika niet aantoonde, gezien hij zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het verwijzen naar gedateerde artikelen over de algemene situatie van Somalische vluchtelingen in Zuid-Afrika, maar geen poging onderneemt om zijn asielrelaas over zijn winkel en de beweerdde problemen met criminaliteit met stukken te staven terwijl uit de toelichting in het verzoeker (met referentie naar landeninformatie) wel blijkt dat de politie optreedt tegen dit etnisch geweld.

2.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er niet kan worden volgehouden “dat Zuid-Afrika als een eerste land van asiel kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, §4 Vreemdelingenwet”, stelt de Raad vast dat noch het verzoekschrift, noch het administratief dossier - gelet op verzoekers leugenachtige verklaringen over zijn recente verblijfplaatsen - informatie bevat over de geboden internationale bescherming in Zuid-Afrika. Het is aan verzoeker om zijn identiteit, verblijf, vluchtelingschap, problemen naar aanleiding van het bezit van een winkel in Kaapstad aan te tonen. Verzoeker blijft hierbij in gebreke zodat hij niet aantoonde dat de in artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden op hem van toepassing kunnen zijn, met name of de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling, of hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Ter terechtzitting stelt verzoeker immers dat hij met een vals Zuid-Afrikaans paspoort naar België gekomen is.

Op de vraag of hij in Zuid-Afrika een verblijfvergunning had stelt verzoeker dat hij geen “specifieke documenten” had zodat evenmin kan worden aangenomen dat hij over een vluchtelingencertificaat beschikte. Voorts verklaart verzoeker zelf dat het neergelegde stuk uit Zuid-Afrika, dat zijn vluchtelingenstatus moet aantonen, niet op zijn ware identiteit staat. Zijn verklaring dat een minderjarige geen asiel kan aanvragen en daarom zijn identiteit diende te wijzigen, is een niet geobjectiveerde bewering waaraan geenszins geloof kan worden gehecht nu Zuid-Afrika de Vluchtelingenconventie

ondertekend heeft en dus een asielprocedure heeft zoals blijkt uit de Refugee Act van 1998 (zie neergelegd attest). Het argument van verzoekers advocaat ter terechtzitting dat dit vluchtelingenattest, uitgereikt op 30 november 2011 vervallen is op 28 november 2015 is dan ook niet dienstig. Verzoeker toont dan ook niet dat hij in Zuid-Afrika zou verbleven hebben, wanneer dit zou geweest zijn en onder welke verblijfsstatus hij er zou verbleven hebben. Zoals verwerende partij ter terechtzitting terecht herhaalt is het aan verzoeker de waarheid te zeggen zodat de CGVS rekening kan houden met alle nuttige elementen.

2.9. Aldus heeft de commissaris-generaal verzoekers vrees terecht beoordeeld ten aanzien van het land van verzoekers beweerd nationaliteit, zijnde Somalië. De Raad kan evenmin inzien waarom hiervan zou worden afgeweken nu verzoeker geen verblijfstatus/vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika aantoont. Een asielzoeker heeft de verplichting zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. *In casu* maakt het verzoekschrift echter geen melding van verzoekers recente verblijfplaatsen alvorens zijn werkelijk vertrek uit Somalië, noch van de redenen waarom verzoeker beweerdelijk Somalië ontvlucht zou zijn, noch van de basis waarop hij in 2011 in Zuid-Afrika zijn voorgehouden de vluchtelingenstatus bekomen zou hebben.

2.10. Voor de aanvrager van de internationale bescherming, zowel in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten en hij de mogelijkheid had om ook in beroep alle nodige en nuttige stukken en gegevens bij te brengen.

2.11. De Raad kan slechts vaststellen dat noch uit het verzoekschrift, het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker heeft aangetoond of aannemelijk gemaakt dat hij afkomstig is uit Somalië. Evenmin brengt hij thans argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerd herkomst uit Somalië niet aantoont, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.12. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK